

[Niels Helveg Petersen.]

Politisk set har partiet venstre igennem hele diskussionen om fællesmarkedet været det mest proeuropæiske parti i salen, det mest ubetingede tilhængerparti, vi har haft — jeg vil sige på godt og ondt, men altså også på godt i den forstand, at partiet meget klart bekendte sig til en europæisk linje. Men jeg mener, man må konstatere, at den redegørelse, ministeren har afgivet, er meget defensiv i sin holdning over for det europæiske samarbejde og på alle væsentlige områder. Jeg havde ventet større klarhed. Jeg havde ventet en erklæring om, at Danmark i det europæiske samarbejde skulle være det land, der pressede på for at nå resultater. Men her præsenteredes vi for en politik med et lavt ambitionsniveau for udviklingen inden for EF og med et lavt ambitionsniveau for Danmarks indsats.

Jeg vil gerne illustrere det med nogle eksempler. Hvor der tales om det monetære og valutariske samarbejde, siges det, at kun når de indrepolitiske og økonomiske forhold i samtlige medlemslande tillader, at der etableres et varigt og stabilt monetært samarbejde, vil væsentlige dele af det eksisterende samarbejde og en del af det samarbejde, som er under opbygning eller til forhandling, kunne fungere. Man kan sige, at dette ikke blot er en konstatering af, at sådan forholder det sig nu engang i politik, det er også en defensiv holdning over for udviklingen.

Jeg vil sige det samme om afsnittet om energipolitikken, hvor man siger, at nu har det altså været sådan, at nogle lande har fundet det i deres interesse at afslutte aftaler bilateralt med andre, og så må vi jo nok følge efter. Det er en for defensiv holdning til problemet, synes jeg, ikke noget synspunkt om, at De europæiske Fællesskaber her burde have samlet sig sammen til et egentligt samarbejde.

Jeg synes også, når det gælder det regionalpolitiske samarbejde, at der er tale om en vis nedtrapping af ambitionsniveauet både for Danmarks vedkommende og ud fra en

EF-synsvinkel. Det samme gælder vel holdningen til det færøske fiskeriproblem.

Jeg må erkende, at jeg anser det, der er sket, for en betænkelig sag. Jeg mener, at det skulle have været muligt og ville formentlig have været muligt at få gennemført en ændring af EF's fiskeripolitik, og det var det, der havde været det rigtige. Det, som vel i virkeligheden lå i erklæringen fra topmødet i december, var, at her åbnede der sig en ny mulighed for en genforhandling af fiskeripolitikken. Det mener jeg havde været det rigtige, fordi vi kunne have en selvstændig interesse i, at en fiskeripolitik, som også ud fra et EF-synspunkt er meget langt fra at være særlig ønskelig, og som jo er under stærk kritik også inden for andre lande i EF, blev ændret, men det er, ligesom om den mulighed er forskertset noget, i hvert fald med det, der er sket. Det vil jeg gerne anmelde min beklagelse over.

Mest tydeligt kommer det synspunkt, som jeg har kaldt det defensive, vel frem hvor der tales om udviklingen af den europæiske union, hvor det siges, at det ikke har den store hast at søge at omdanne EF til en europæisk union. Lidt senere står der: „Det er derfor for tidligt at lægge sig fast på nogen bestemte danske standpunkter vedrørende selve indholdet af det fremtidige samarbejde.“

Kerneordene i den tale, ministeren har holdt, er, mener jeg: det er for tidligt at lægge sig fast. Man skal ikke stå, lad andre stå. Jeg er lidt bange for den holdning. Ikke fordi jeg ønsker, at Danmark ved enhver given lejlighed skal udråbe sine principielle synspunkter om det europæiske samarbejde, for det mener jeg ikke, vi skal. Men jeg er bange for denne holdning, hvis den medfører — jeg siger „hvis“, for det er jo ikke nødvendigvis sådan — at man i regeringens arbejde med markedsproblemerne og i administrationens arbejde med markedsproblemerne og dermed også i folketingets arbejde med disse problemer ikke gør sig nogen forestillinger om, hvad det er, man gerne vil opnå, hvis denne afventende